

gruppen. Når det ikke er muligt at overholde afgivne løfter, er det et minimumskrav, at disse langtidsarbejdsløse bliver holdt økonomisk skadesløse. *Regeringen mener åbenbart noget andet.* Dette på trods af, at der kunne være etableret et flertal for også midlertidigt at sikre de langtidsarbejdsløse, der var faldet for 26 ugers reglen inden den 15. november d. å. Dette er en kynisk handling over for disse langtidsarbejdsløse, en handling, der vil give højredemagjerne endnu mere vind i sejlene med deres smædekampagner mod „de dovne“ arbejdsløse.

Når venstresocialisterne taler om en „stakket frist“, begrundes det i en vurdering af de forskellige foranstaltninger, der tænkes at blive iværksat i løbet af 1978:

1. At flere får tilbud om uddannelse. Venstresocialisterne vil formentlig kunne støtte et sådant forslag, naturligvis under forudsætning af, at der bliver tale om tilbud, der har reel mening for den enkelte.
2. At flere skal på efterløn. Der er ingen tvivl om, at mange arbejdere er slidt ned i en tidlig alder af det kapitalistiske samfunds umenneskelige profitproduktion. Dette har venstresocialisterne aldrig accepteret og vil aldrig gøre det. Der er ingen mening i, at disse mennesker skal tvinges til at arbejde, fordi der ikke findes økonomiske muligheder for at holde op. Derfor vil venstresocialisterne også kunne støtte en form for efterlønsordning (erhvervsudygtighedsydelse), der svarer til arbejdsløshedsdagpengene, jfr. venstresocialisternes forslag om udarbejdelse af en pensionsreform (se Folketingstidende 1976-77, 2. samling, forhandlingerne sp. 651 og 2200, samt tillæg A, sp. 3405).
3. At der skal ydes løntilskud til private arbejdsgivere. Dette er for venstresocialisterne helt uacceptabelt. Der bliver ikke skabt en eneste arbejdsplads mere ved at pumpe nye millioner ud i lommerne på privatkapitalen. Det eneste, der opnås ved sådanne foranstaltninger, er yderligere at undergrave arbejdskraftens værdi.
4. At der skal igangsættes beskæftigelsesarbejder. Venstresocialisterne vil nok kunne støtte en del af de beskæftigelses-

arbejder, som kunne tænkes at blive sat i gang, men kravet må være, at der ikke bliver tale om beskæftigelsesterapi, samt at de, der bliver anvist beskæftigelsesarbejde, ikke bliver økonomisk ringere stillet hverken under arbejdet eller i en kommende arbejdsløshedsperiode.

5. At arbejdsformidlingen skal styrkes. Venstresocialisterne er modstandere af dette, da partiets principielle holdning er, at anvising og kontrol skal føres tilbage til fagforeningerne.

Det er helt åbenlyst, at de foranstaltninger her ikke vil løse de langtidsarbejdsløses problemer. De uddannelses- og beskæftigelsesmæssige tilbud vil sammen med en acceptabel efterlønsordning ikke kunne løse problemerne for de 50.000 langtidsarbejdsløse, der vil være i klemme om 1 år.

Derfor skal venstresocialisterne også fremhæve, at skal der ske varige forbedringer for de langtidsarbejdsløse og de arbejdsløse i det hele taget, så må den samlede mængde arbejde udvides. Hvis regeringen mangler inspiration, så må den meget gerne kigge i venstresocialisternes beskæftigelsesplan. På arbejdspladserne må der kæmpes for en 35 timers arbejdsuge uden lønnedgang og tempoopskrugging.

Herefter indstiller mindretallet lovforslaget til *vedtagelse* med det af et mindretal stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et flertal (Bakholt (S), Erling Dinesen (S), Hans Jørgen Jensen (S), Søren B. Jørgensen (S), Risgaard Knudsen (S), Inge Fischer Møller (S), Jens Peter Jensen (V), Johan Philipsen (V), Grethe Fenger Møller (KF), Ninn-Hansen (KF), Lindinger (CD) og Bolvig (RV)):

1) Nr. 1 affattes således:

„1. I § 55 a, stk. 1 og 2, ændres „1. januar 1978“ til: „1. januar 1980“.“

Af et mindretal (Ole Henriksen (SF), Hjortlund Christensen (DR) og Kurt Hansen (VS)):

2) I den under nr. 2 foreslåede affattelse af lovens § 55 a, stk. 3, tilføjes efter 1. pkt. som nyt punktum: